

סלע הדרקון

אלנה אשליי

הסיפור מתחיל עם "פעם היה" כי כך מתחילים כל הסיפורים הטובים.

ובכן פעם היה, תתארו לעצמכם אם אתם יכולים, עמק עמוק, מלא עצי אורן ירוקים וגבוהים ודשא ירוק שמגיע לקצה העליון של הגרביים, וכשאתם רצים בו אתם נאלצים להרים את הברכיים גבוה, כאילו רצתם במים. פרחי בר מפזרים את ריחם ברוח עדינה והדבורים מזמזמות לעצמן כשהן אוספות את אבקת הפרחים.

אנשים כאן מרוצים מאוד והם עובדים קשה, ושומרים על בתיהם המסודרים ועל פני הילדים הנקיות.

אבל הקיץ המיוחד הזה היה חם ויבש מאוד. כלבים שכבו בחצרות מנומנמים ושקטים. האיכרים שרקו בשקט לעצמם והביטו למרחקים, כאילו ניסו להיזכר מה הם צריכים לעשות באותו רגע. בשעה

שתיים אחר הצהריים העיירה הייתה מנומנמת, סבתות נדו בראשיהן מעל הסריגות והאיכרים ישנו בתוך ערמות חציר. היה חם מאוד.

אבל גם בחום הזה הילדים שיחקו באחו הירוק. בכובעים בעלי שוליים רחבים ועם עור לח מזיעה הם צחקו וקשקשו כששיחקו במקום האהוב עליהם.

והמקום האהוב עליהם הוא חשוב במיוחד בסיפור זה, כי במקום זה דווקא מונח היה סלע גדול, ארוך ומקושקש, מאוד דומה לדרקון ישן. הילדים ידעו שזה דרקון.

המבוגרים ידעו שזה דרקון.

גם הכלבים והחתולים ידעו שזה דרקון.

אבל אף אחד לא פחד, כי הוא אף פעם, אבל באמת אף פעם, לא זז.

הילדים והילדות טיפסו עליו, דקרו אותו במקלות ותלו נעליים רטובות לייבוש על אוזניו, והוא לא התנגד.

הגברים לעתים באו וחטבו עצי הסקה על זנבו, כי הוא היה בדיוק בגובה המתאים לכך, וגברות

האורגות טוו לעתים צמר על קרניו.
לעתים, בלילות קרירים, כשהכוכבים נצצו בשמיים
קטיפתיים, והילדים כבר ישנו בשקט, המבוגרים
התיישבו בכיסאות נוחים ומרופדים שלהם, עם
ספלי תה מהבילים. ואז התחילו הסיפורים על "איך
הדרקון הגיע הנה". איש לא היה בטוח והיו לכך
גרסאות שונות, תלוי איזו משפחה סיפרה את
הסיפור. אבל לדבר אחד כולם הסכימו תמיד:

"בשעת סכנה

הדרקון שלנו

יתעורר משינה

ויעזור לכולנו."

ארבעת השורות האלה זכרו כולם והם לעתים
הופיעו על מפיות תה ורקמות של סבתות.

הימים עברו בשקט, ומה שיותר חשוב, ללא
גשמים. באותו הקיץ לא ירד כלל גשם. בבארות
הופיעו מים חומים, מעורבים בבז, ואת הבגדים
נאלצו לכבס במי שטיפת כלים מאתמול. הדשאים
נעשו חומים והפרחים הורידו את ראשיהם היפים.

נדמה היה שאפילו העצים משמיטים את ענפיהם
כמו זרועות עייפות. העמק נעשה חום ויבש כולו,
וחם יותר מיום ליום.

אנשי העיירה דאגו מאוד ונדו בראשיהם בכל
פגישה ומלמלו "טוט, טוט". הם נהגו להרים ראשים
ולחפש עננים בשמיים, אך אלה נשארו כחולים
ונקיים, וכל ענן לא נראה באופק.
"הסיפור על הדרקון לא יכול להיות אמיתי" אמר
הירקן מר שריקי.

"הוא לא זז אפילו סנטימטר" ענה הלקוח שלו, תוך
רקיעה ברגל.

גם לילדים היה כבר חם מדי והם לא שיחקו אלא
התאספו בצל העצים, חפרו בורות בעפר ושברו
ענפים יבשים.

"הדרקון יעזור לנו עוד מעט" אמר ילד אחד.

"הוא מוכרח לעשות משהו" הסכים השני.

"אני בטוח שכך יהיה".

כולם נעו בראשים להסכמה.

עבר שבוע ללא שינוי ואנשים דאגו מאוד. היו שרגזו

על הדרקון וזרקו עליו מבטים כועסים כשעברו לידו.
אנשי עיירה נעשו חמוצי פנים ועצבניים.

בינתיים הילדים תכננו משהו. בשקט ובזריזות הם
עברו בכל העיירה וסביבתה ואספו פרחים נובלים.
בזרועות מושטות ומלאות זרים הם רצו למקום בו
נח הסלע הגדול, כמו תמיד שקט ולא זז. הם פיזרו
את עלי הכותרת של הפרחים מסביב לדרקון ועל
ראשו ומעל אפו ואז התחילו לרקוד סביבו ולזמר
את השיר, שידעו כל כך טוב:

"בשעת סכנה

הדרקון שלנו

יתעורר משינה

ויעזור לכולנו."

החום עלה לראשם והם נעשו סחרורים ובסוף נפלו
כולם בשקע שליד הסלע. הם הביטו עליו.

כלום לא קרה.

הרוח היבשה הרימה כמה פרחים וסבבה אותם
באוויר. האוויר היה מלא ריח בושם. האף המאובן
כאילו נע והריח.

"ראיתי משהו" קרא הילד הצעיר ביותר.
הם הביטו בדריכות.

אוזן אחת התחילה להתרומם. נשמע רעש מתוך
האדמה.

"שימו לב! רוצו! רוצו!"

הילדים התפזרו בכל הכוונים. הרעש מהאדמה
גבר.

הדרקון הרים את ראשו המנומנם. הוא קם על
רגליו הקדמיות והתיישב כמו כלב. אחר כך נעמד
ומתח את גבו כמו חתול אפור, בעל קשקשים. הוא
מצמץ והביט סביב בעיניו מלאות רוך.

ואז נחירי אפו נעו שוב. המבוגרים ששמעו את
צעקות הילדים רצו לכוונו. הנשים הרימו את קצות
שמלותיהן כדי לרוץ טוב יותר. הגברים גלגלו את
שרוולי חולצות. כל אנשי העיירה עמדו לרגלי
הגבעה והביטו בפיות פעורים על היצור הגדול.
"אאאאאאאא!" נשמע קולו של הדרקון.
"אאאאאאאאא!" המשפחות התחבקו בפחד
ועצמו את עיניהן.
"אאאאפצצצ!" פרץ עיטוש מאפו של הדרקון

וסביב התרוממו ענני אבק ואדמה.

"אאאאפצצצי!" העיטוש השני פתח את האדמה והעיף עצים ואבנים גבוה באוויר כמו טילים.. בור ענקי נפער באדמה...

ואז נשמע עוד קול. האנשים תחילה לא הכירו אותו כי עבר כבר זמן רב מאז שמעו את הנגינה הזו. אך מיד עיניהם נפתחו בתדהמה, צחוק הופיע על פניהם ונשמעו צעקות שמחה.

מים, מי מעיין קרירים, נקיים, זרמו ואחר כך גלשו בשטף מהבור, במורד הגבעה ואל העמק.

הזרם הפך את ערמות החציר של האיכרים, אך הדבר לא היה להם איכפת. הזרם חטף וסחב את האופניים של המורה, אך היא לא דאגה כלל. המים הרסו אפילו את חדרי ההלבשה של מועדון הכדורת של נשים, אך גם הן פרצו רק בצחוק. אפילו כשהמים התחילו להרוס את שטחי הגולף ומילאו את כל החורים שלאורך המסלול, הגברים רק צחקו ושרקו וזרקו את כובעיהם באוויר.

ומה שנראה תחילה כמו קערת בוך ענקית התחיל עכשיו לנצוץ ולזרוח באור השמש, וגלים קטנים

הופיעו על פני מי האגם שנוצר.

"מממממ" מלמל הדרקון המנומנם "אני עכשיו ער..." והוא קפץ קדימה בחן מפתיע וצלל בתוך המים הקרירים עם מכה קלה בזנבו ונפנוף של טפריו.

יותר לא ראו אותו.

במשך הזמן התושבים בנו מחדש את העיירה שהמים הרסו, והקימו מועדוני שייט לילדים, מועדוני צלילה לזקנים, הקימה במה ופסל במקום בו שכב הדרקון. כל שנה הביאו לשם זרי פרחים וצמחי תיבול ריחניים וסידרו אותם במעגל גדול. באותו יום הילדים לא למדו כי היה זה חג, "יום הדרקון". כולם לבשו מסכות דרקונים על פניהם ורקדו סביב ושרו:

"הדרקון עזר לנו,

כפי הבטיח לעשות.

הידד לדרקון,

כולם במסכות!"

וזה סוף הסיפור.